

temidden van de laat-latijnse studeerkamerpoëzie.

Vreemd genoeg is dit gedicht in de vertaal-hausse van de laatste jaren blijven liggen. De laatste Nederlandse versie is alweer vijftien jaar oud: Antony van Wolferen publiceerde die in *Hermeneus* 42,1 (1970) 238–40. Deze nieuwe vertaling van het *Pervigilium Veneris* is alleen al om die reden welkom. Maar ze is bovendien in alle opzichten zeer verzorgd.

Het boekje is gunstig geprijsd, maar luxueus uitgegeven: in groen linnen gebonden, gedrukt op 170 grams papier, met een aangenaam ruime bladspiegel (per strofe een bladzijde links voor het Latijn en een rechts voor de vertaling). Een kort nawoord geeft nog wat zinnige informatie over het gedicht, de inhoud en de doorwerking ervan.

Ook de vertaling zelf is heel mooi. Lateur weet in zijn soepele en adequate weergave vaak de juiste toon te raken.

‘Een nieuwe lente! Vol geluiden
de lentelucht waaruit de wereld
geboren werd! Alles is liefde
en harmonie en al wat vleugels
heeft, huwt in lentetijd. De buien
bevruchten kruinen, als een bruid bindt
het woud de haren los...’

In een passage als deze klinkt voor een Nederlandse lezer zelfs iets van Gorter’s *Mei* door. Dat is ook niet zo vreemd, want Gorter zelf was weer beïnvloed door het *Pervigilium Veneris*. Het geeft het lezen van dit mooie antieke lied een extra dimensie. In zekere zin houdt zo’n tekst nooit meer op.

‘Morgen moet de liefde komen
bij wie nooit heeft liefgehad,
bij wie ooit heeft liefgehad
moet de liefde morgen komen.’

Voor nog geen drie tientjes een bibliotheek uitgave met een mooie tekst – wat wil een mens nog meer?

Vincent Hunink

Pervigilium Veneris, een lentelied, vertaling Patrick Lateur, Uitgeverij P, Leuven 1996; 32 blz.; geb. BF 495 / f 27,50. ISBN 90-73214-25-4. (Verkrijgbaar via boekhandel of uitgever: Sint-Antoniusberg 5, B-3000 Leuven. Fax (0)16/231245.)

‘Morgen moet de liefde komen
bij wie nooit heeft liefgehad,
bij wie ooit heeft liefgehad
moet de liefde morgen komen.’

Met deze eenvoudige, maar treffende regels vertaalt Patrick Lateur het refrein van het *Pervigilium Veneris*. Dat is een anoniem overgeleverd gedicht uit de 4de eeuw n.Chr. (of volgens anderen: de 2de eeuw) van bijna 100 regels, waarin de universele kracht van de liefde wordt bezongen. Dit zeer bijzondere lentelied ‘bloeit als een late roos in het herfstlandschap van de antieke Latijnse poëzie’, zoals de flaptekst het mooi uitdrukt. Je kunt ook zeggen: het is in al zijn frisheid en charme een verademing